

Viața trăită în sfințenie ...

și obstacolele din calea ei

Verset călăuzitor: 1 Tesaloniceni 4.3

1 Tesaloniceni 4.3: Pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu: sfințenia voastră.

Cuprinsul

Introducere	1
Concepții greșite despre sfințenie	1
Două pericole	2
Primul obstacol: lipsa unei decizii voite	3
Al 2-lea obstacol: neascultarea.....	3
Al 3-a obstacol: Vreau să mă simt grozav.....	4
Al 4-a obstacol: Hristos nu este punctul central al inimilor noastre	5

Introducere

Într-un articol anterior („[Ce înseamnă sfințenia?](#)”) ne-am ocupat în primul rând de sfințenia lui Dumnezeu. Am văzut că, din perspectiva lui Dumnezeu, sfințenia nu constă în primul rând în faptul că El este separat de rău – ceea ce este, desigur, adevărat –, ci în faptul că Dumnezeu este la fel de sfânt în dragostea Sa și în harul Său, pe cât este de sfânt în dreptatea și judecata Sa. Dar, din perspectiva omului, sfințenia este legată în special de separarea personală de rău.

Concepții greșite despre sfințenie

Unii gândesc că sfințenia înseamnă să îndeplinești o serie de reguli și că, dacă „stăpânești” aceste lucruri, atunci sfințenia ta este în regulă. Unii asociază cuvântul „sfințenie” cu reguli nesfârșite, fuste lungi și haine care nu mai sunt la modă de douăzeci de ani. Unii asociază cuvântul sfințenie cu o formă specială de mândrie spirituală. Și mulți au o astfel de concepție despre Dumnezeu, încât, dacă un creștin credincios se bucură și se distrează, El strigă de pe un balcon ceresc: „Opriți-vă odată!” Alții, din nou, cred că, pentru a deveni sfânt (sau pentru a fi declarat sfânt!), trebuie mai întâi să fii mort. Dar asta nu este totul: trebuie să fii mort de mulți ani.

Toate acestea nu au însă nimic de-a face cu sfințenia și arată doar cum creștinismul eșuează în a da un exemplu de sfințenie adevărată oamenilor – și cum și noi am eșuat adesea în acest sens. În continuare vom folosi termenul de sfințenie în sensul că se referă în primul rând la a sta departe de păcat. Când Pavel scrie în 1 Tesaloniceni 4.3: „Voia lui Dumnezeu este sfințenia (sfințirea) voastră”, el adaugă: „să vă feriți de curvie”. De asemenea, în Efeseni 5.3 scrie: „Curvia și orice necurăție sau lăcomie nici să nu fie numite între voi, cum se cuvine unor *sfinți*.” În 1 Corinteni 6.9-10 sunt enumerate multe forme de păcat, iar în versetul 11 se spune: „Și așa

și obstacolele din calea ei

erați unii dintre voi. Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți.” Sfințenia noastră este opusă unei vieți în păcat.

Înainte de a aborda tema propriu-zisă, și anume ce înseamnă sfințenia practică și care sunt obstacolele care o pot împiedica, trebuie să clarificăm faptul că există și o latură a sfințeniei personale, care nu are nimic de-a face cu umblarea noastră practică. Ea se referă mai mult la poziția pe care am luat-o înaintea lui Dumnezeu după convertirea noastră.

Dacă ne-am întors la Hristos ca Mântuitor al nostru și L-am acceptat ca Domn în viața noastră, atunci *suntem* sfinți și preaiubiți, indiferent de umblarea noastră practică (de exemplu, 1 Corinteni 1.2; 6.11). După cum știm cu toții, credincioșii din Corint duceau o viață departe de a fi sfântă. Erau carnali, pentru că erau certuri și partide între ei, tolerau curvia între ei, aveau probleme cu idolatria, erau zgârciți și se prezentau în fața tribunalelor lumești. Ne întrebăm: așa arată sfinții? Ei bine, să citim 1 Corinteni 1.2: „Către adunarea lui Dumnezeu care este în Corint, către cei *sfințiți* în Hristos Isus, *sfinți* chemați”. De asemenea, în 1 Corinteni 6.11 se spune: „Și așa erați unii dintre voi. Dar ați fost spălați, dar ați *fost sfințiți*, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru.” Deși aceste probleme erau prezente în Corint, Pavel se adresează credincioșilor din Corint ca „sfințiți în Hristos Isus”. Aceasta este poziția măreață în care ne aflăm înaintea lui Dumnezeu!

Aceasta este baza pe care trebuie să o ținem mereu în minte, atunci când abordăm tema sfințeniei practice și a obstacolelor sale. Aceste două aspecte – poziția de sfinți înaintea lui Dumnezeu și sfințenia noastră practică în trăirea noastră – ascund două pericole.

Două pericole

Pe de o parte, există creștini – care pun mare preț pe sfințenia practică, dar nu cunosc aproape deloc poziția lor sfântă înaintea lui Dumnezeu – care trăiesc într-o continuă incertitudine dacă vor fi cu adevărat acceptați de Domnul la sfârșit, deoarece își recunosc mereu propria imperfecțiune. Pentru că nu și-au recunoscut niciodată poziția de sfinți înaintea lui Dumnezeu, nu au niciodată certitudinea mântuirii, ceea ce este foarte regretabil. Celălalt pericol îi afectează pe creștinii care se bucură atât de mult de poziția lor de sfinți (vezi mai sus!) și sunt atât de siguri de mântuirea lor aparentă, încât nu le trece prin minte că, dacă viața lor este marcată de ne-sfințenie, s-ar putea să fie ceva în neregulă cu ei – la urma urmei, li s-a insuflat încă din copilărie că suntem copii ai lui Dumnezeu și că nu putem pierde mântuirea (ceea ce, de altfel, este adevărat, dacă a avut loc o convertire adevărată!). Dacă m-ar întreba cineva care dintre aceste două pericole este mai puțin grav, aș alege fără ezitare primul pericol. Pentru că acești creștini, oricât de demni de regret ar fi, duc de obicei o viață creștină dedicată. În timp ce în al doilea grup există cu siguranță o serie de oi negre, adică cei care nu pot fi cu adevărat sfinți, deoarece nu au o credință mântuitoare. Și, dacă îmi permiteți să menționez în treacăt: în majoritatea comunităților creștine există astfel de oi negre sau așa-numiți membri înregistrați, dar inactivi.

Dragă cititorule, ești și tu unul dintre aceștia? Nu? Atunci lasă-L pe Domnul să-ți deschidă ochii, ca să-i putem avertiza pe ceilalți, care se îndreaptă cu seninătate spre pierzarea eternă, asupra greșelii lor fatale. Dar poate că nu ar trebui să alegem care dintre aceste pericole este mai puțin grav. Ar trebui să ne întoarcem la modelul biblic al sfințeniei.

Dacă suntem cu adevărat „sfințiți” – adică cei care se bazează pe credință și încredere în lucrarea împlinită a Mântuitorului, atunci acest lucru se va reflecta și în viața noastră practică. Cel puțin, asta ar corespunde unei vieți creștine normale. Nu vom fi desăvârșiți, dar viața noastră va fi pătrunsă și marcată de dorința de a-L mulțumi pe Domnul nostru. Întrebarea este doar ce ne

poate ajuta, ca creștini convinși, în această căutare a sfințeniei practice și ce ne poate împiedica în acest demers. O concepție greșită despre sfințenie (vezi mai sus) ne poate sta în cale.

Primul obstacol: lipsa unei decizii voite

Aspirația după sfințenia practică presupune în mod necesar o decizie de voință din partea noastră. Nu putem pur și simplu să ne așezăm în fotoliu și să așteptăm până când Dumnezeu ne va da mai multă sfințenie practică. În 2 Cronici 29.34 citim: „Pentru că leviții erai mai drepti la inimă, ca să se sfințească, decât preoții.” Aici, cei cu inima sinceră, adică cei cu inima dreaptă, au luat o decizie de voință. Dar vedem și că, deja pe atunci, erau unii care nu doreau să ia această decizie și, în mod surprinzător, aceștia erau chiar cei mai mult privilegiați: preoții. Nu există și astăzi unii care, dacă sunt sinceri, de fapt nu doresc aceasta? Pentru că pur și simplu nu vor să renunțe la anumite lucruri? Dumnezeu a făcut deja totul prin darul Fiului Său, pentru ca noi să putem acum să ne ridicăm la înălțimea poziției noastre înaintea lui Dumnezeu prin umblarea noastră practică. Dumnezeu ne-a dat pe Hristos, iar Hristos ne-a dat Duhul Sfânt (Ioan 14). Nu trebuie să ne mulțumim pur și simplu cu faptul că acum suntem „sfințiți” în ceea ce privește poziția noastră.

În orice sport există, de regulă, două elemente: defensivă și ofensivă. Dacă suntem mereu în defensivă, nu vom câștiga niciodată jocul! La fel, nu vom atinge niciodată sfințenia practică dacă nu luăm astăzi o decizie de voință și trecem la ofensivă. Dacă nu vrem să cedăm secularizării, individualismului, constrângerii la consum, atunci trebuie să trecem la ofensivă și să cultivăm un stil de viață condus de Hristos. Așa citim în 2 Cronici 31.18: „În credințioșia lor s-au sfințit pe ei înșiși, ca să fie sfinți.” Cum ar trebui să citim astăzi acest verset pentru noi? Nu ar însemna oare: mișcați de o atitudine hotărâtă față de Hristos (= în credințioșia lor), ei au cultivat un stil de viață condus de Hristos (= s-au sfințit) pentru a fi sfinți. – Cât de des citim în Biblie: „Năzuiește”, „Dă-ți silința”, „Urmărește”!

O atitudine „defensivă” față de viață, care se manifestă prin pasivitate totală sau chiar letargie, este primul mare obstacol pentru o viață sfântă.

Al 2-lea obstacol: neascultarea

Tu spui: Vreau să trec la ofensivă, vreau să iau inițiativa. – Bine! Atunci să ne ocupăm acum de ceea ce ne poate ajuta pe calea către o viață sfântă. Dar cine dorește să citească acum o interpretare complicată despre ceea ce mă conduce la o viață sfântă, va fi dezamăgit. Pentru că, mulțumire fie adusă lui Dumnezeu, nu este felul Domnului nostru să ne complice astfel lucrurile elementare ale vieții creștine. Nu! Se spune: „Aceasta este voia lui Dumnezeu: sfințenia (sau: sfințirea) voastră.” De aceea, aceasta este accesibilă pentru oricine ia în serios Cuvântul lui Dumnezeu.

O viață sfântă este caracterizată în primul rând prin ascultare. Dacă Dumnezeu ne-a adus într-o poziție sfântă înaintea Lui, atunci a făcut-o pentru ca noi să fim sfinți și în mod practic. Și El descrie aceasta în 1 Petru 1.1 astfel: „aleși după știința dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, în sfințirea Duhului, spre ascultare ... Isus Hristos”. Această ascultare este, în primul rând, ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că numai în Cuvântul lui Dumnezeu putem recunoaște voia lui Dumnezeu pentru viața noastră. După cum am menționat mai sus, voia lui Dumnezeu este sfințenia noastră; și atunci trebuie să citim Biblia pentru a recunoaște această voință a lui Dumnezeu. Nu există surse extra-biblice, cum ar fi coduri de reguli sau catehisme, din care să putem învăța ceva despre sfințenia lui Dumnezeu.

și obstacolele din calea ei

Următorul aspect se referă la natura acestei ascultări. Nu este vorba de o ascultare servilă, după motto-ul: „Trebuie să fac”, ci de „ascultarea lui Isus Hristos”. Și cum a fost El ascultător? El putea spune: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis” (Ioan 4.34). Și în alt loc (Ioan 14.31) El spune că Îl iubește pe Tatăl și că face ceea ce „Tatăl I-a poruncit”. Aceasta nu era o ascultare servilă, ci o ascultare din dragoste.

Deci, ceea ce avem nevoie și aici este decizia voinței de a-L urma pe Domnul nostru și de a asculta de ceea ce scrie în Cuvântul lui Dumnezeu. Când Domnul Isus a fost întrebat care este cea mai mare poruncă dintre cele Zece Porunci, El a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” În 1 Samuel 12.20, Samuel le spune oamenilor: „Nu vă temeți! ... nu vă abateți de la a-L urma pe DOMNUL și slujiți DOMNULUI cu toată inima voastră.” Iar în Mica 6.8 se spune: „El ți-a arătat, omule, ce este bine. Și ce altceva cere DOMNUL de la tine, decât să faci ce este drept și să iubești bunătatea și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?”

Dacă am luat această decizie de voință, atunci credem că nu mai trebuie să depunem eforturi deosebite pentru a trăi în sfințenie. Rămânem cu picioarele pe pământ, dar dacă Îl căutăm zilnic pe Dumnezeu în Cuvântul Său și în rugăciune, dacă Îl adorăm și ducem o viață deschisă și sinceră în fața fraților și surorilor noastre, ne va fi din ce în ce mai greu să păcătuim sau să ne preocupăm prea mult de lucrurile pământești.

Este vorba, așadar, de o ascultare sinceră și plină de dragoste, bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu! De asemenea, pentru noi nu este vorba în primul rând de perfecțiune. Când un băiat de opt ani este rugat de tatăl său să-l ajute la muncă, se întâmplă să facă greșeli. El nu este perfect, dar a fost ascultător – făcând ceea ce a putut. Iar expresia plină de bucurie de pe fața lui, știind că i-a făcut tatălui său o bucurie, îl face pe tatăl său foarte fericit. Dumnezeu se bucură de ascultarea noastră din dragoste și ne iartă cu plăcere păcatele, chiar dacă nu suntem întotdeauna așa cum ne-am dori să fim.

Dumnezeu Se bucură de o inimă care I s-a dedicat. În Numeri 14.24 se spune despre Caleb: „Dar pe robul meu Caleb, fiindcă a fost alt duh cu el și M-a urmat pe deplin, îl voi face să intre în țara în care s-a dus; și sămânța lui o va stăpâni.” – Nici Caleb nu era perfect – pentru că niciun om nu este perfect –, dar comportamentul său era astfel încât Dumnezeu spune despre el că L-a „urmat pe deplin”, fără să adauge „dar” sau „cu excepția”.

Al 3-a obstacol: Vreau să mă simt grozav

Am văzut că sfințenia înțeleasă biblic presupune o decizie de voință din partea noastră. Acum să vedem cum se ajunge la această decizie de voință.

De obicei, procesul se desfășoară astfel: Duhul Sfânt ne prezintă adevărul în fața minții noastre, voința (inima) ia apoi decizia, iar sentimentele noastre (spirituale!) urmează această decizie. Aceasta este ordinea normală și caracterizează o maturizare spirituală sănătoasă.

Cu regret, pentru mulți creștini și oameni din timpul nostru, acest proces se desfășoară exact în ordine inversă, iar marele producător de dezordine, satan, a reușit să răstoarne această ordine dată de Dumnezeu. Astăzi, ne întrebăm mai întâi dacă ceva ne face să ne simțim bine; și, așa cum ne arată prima epistolă către Tesaloniceni printr-un exemplu, în cazuri extreme, acest lucru degenerază în poftă pătimasă: lăcomia după satisfacție, astfel încât suntem avertizați ca „fiecare dintre voi să știe să-și țină vasul în sfințenie și onoare (nu în patima poftelor, ca și națiunile care nu-L cunosc pe Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 4.4-5).

și obstacolele din calea ei

Chiar dacă nu întotdeauna în mod atât de extrem, astăzi se obișnuiește să ne întrebăm mai întâi: ce îmi aduce asta? Vrem să ne realizăm pe noi înșine. Nu vrem să-L mulțumim mai întâi pe Dumnezeu și să ne punem viața în slujba aproapelui. Am fi orbi dacă nu am vedea că această lume este determinată și guvernată de gândul care ne aduce un „sentiment bun”. Ernest Hemingway spune: „Bine este ceea ce îmi provoacă un sentiment bun, iar rău este ceea ce îmi provoacă un sentiment rău”.¹ Dar dacă ne bazăm acțiunile pe sentimentele noastre, ne supunem spiritului vremii – spiritul egoismului și al interesului propriu. Cu regret, acest spirit este foarte răspândit și a pătruns și în biserica lui Dumnezeu – și ne copleșește și pe noi personal prea repede, dacă nu suntem vigilenți.

Trebuie să recunoaștem această dilemă și să îi informăm și pe tinerii noștri despre ea. Mulți recunosc, după ce s-au întors la Domnul, că stilul lor de viață anterior, axat pe realizarea de sine, intră în conflict cu ceea ce dorește Duhul Sfânt.

Floyd McClung scrie:

Nu este o senzație plăcută! Obiceiurile de viață care servesc realizării de sine sunt descoperite și începe un proces dureros de pocăință și renunțare la sine. Dar dacă nu este în apropiere un creștin hotărât care să explice de ce noul convertit trebuie să se confrunte cu această fază de renunțare la sine și de îndepărtare de obiceiurile de viață care servesc realizării de sine, se poate întâmpla ca acesta să fie din nou prins de vechea sa viață. Și, ceea ce este și mai rău, pseudo-creștinii cu mentalitate lumească ar putea veni și le-ar putea oferi un creștinism bazat pe sentimente, care nu este altceva decât un stil de viață necreștin îmbrăcat în haine creștine. Atunci nu are loc nicio schimbare interioară, iar tânărul creștin confuz continuă să-și bazeze acțiunile pe sentimentele sale. Sfințenia pune întotdeauna la îndoială realizarea de sine. Dumnezeu ne cheamă să facem din adevăr, și nu din sentimentele noastre, criteriul acțiunilor noastre. Sentimentele noastre vor urma, iar această încurajare emoțională ne va răsplăti pentru ascultarea noastră față de adevăr. Dumnezeu ne-a creat cu capacitatea de a simți. Intenția Lui a fost ca sentimentele noastre să ne încurajeze să trăim în voia lui Dumnezeu. Totuși, sentimentele noastre nu ar trebui să fie baza deciziilor noastre. Ne străduim să atingem sfințenia, îndepărtându-ne de toate formele de păcat. Când ne îndepărtăm de egocentrism, de poftele senzoriale și de lăcomie, Duhul lui Dumnezeu ne transformă după chipul lui Hristos (Coloseni 3.5-10).

Al 4-a obstacol: Hristos nu este punctul central al inimilor noastre

În 1 Petru 3.14-15 scrie: „Dar chiar dacă ați suferi pentru dreptate, ferice de voi! «Dar nu vă temeți de ce se tem ei, nici nu vă tulburați, ci sfințiți-L în inimile voastre pe Hristos ca Domn».”

Versetul 15 ne clarifică încă o dată adevăratul sens al cuvântului „a sfinți”. Inițial, aceasta nu înseamnă „a face sfânt”, deoarece Domnul nu poate fi mai sfânt decât este. El poate însă să ocupe în inimile noastre locul care I se cuvine, de glorie, suveranitate și autoritate. Aceasta este o sursă de putere uriașă, suficientă chiar și pentru a îndura suferințele care decurg din viața noastră practică în sfințenie. Dar, într-un anumit sens, este și singura sursă de putere pentru o viață sfântă.

Sfințenia adevărată și practică este o întoarcere „ofensivă”, în sensul de „activă”, către Hristos și Cuvântul Său – și anume în ordinea: minte, voință, sentiment; și este o „ofensivă”, în sensul

¹ Citat în Floyd McClung, *Heiligkeit in unserer Zeit (Sfințenia în timpul nostru)*, Biel: Jugend mit einer Mission (Tineret cu o misiune), 1992, pag. 140.

și obstacolele din calea ei

de „activă” îndepărtare de orice păcat. Astfel, esența sfințirii/separării noastre este descrisă și în Evrei 13.13: „Deci să ieșim [decizie voită] la *El* [întoarcere către Hristos], afară din tabără [îndepărtare de păcat sau de rău], purtând ocară Lui [de exemplu, renunțarea la sentimente pozitive].”

De fapt, nu este surprinzător că tocmai Petru spune (așa cum am menționat mai sus): „Dar chiar dacă ați suferi pentru dreptate, ferice de voi! «Dar nu vă temeți de ce se tem ei, nici nu vă tulburați, ci sfințiți-L în inimile voastre pe Hristos ca Domn».” El a experimentat acest lucru în mod practic. Căci când Petru a vrut să vină la Domnul său pe lac, a auzit mai întâi cuvintele „Nu vă temeți” de la Domnul său, iar apoi a spus: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi [ascultare] să vin la Tine [Hristos, țelul și punctul său central] pe ape” [Matei 14.28]. El L-a sfințit pe Hristos, Domnul său, în inima sa, adică L-a pus pe El și Cuvântul Său înaintea sa. El a vrut să meargă după Cuvântul Domnului, iar Hristos să fie singurul său scop și singurul său subiect. El nu a spus: „Ar fi o senzație minunată să merg pe apă, și, în plus, Domnul este tot acolo”. Nu! El a vrut să vină la *El* după Cuvântul Domnului. Numai aceasta ne eliberează de regulile religioase, de codurile vestimentare și de poruncile și formele nesfârșite care, la fel ca și corabia în care se afla Petru, sunt doar un dispozitiv pentru a ține oamenii la suprafață – era ca iudaismul, care nu putea decât să mențină oamenii să fie religioși. Și așa este și astăzi fiecare sistem conceput de oameni. Chiar dacă aceste sisteme pot menține un om religios la suprafață prin porunci și reguli – pentru că în corabie era periculos, dar totuși mai sigur decât pe lac –, ele nu pot da puterea de a merge pe apă. Pentru asta avem nevoie de Hristos și de Cuvântul Său.

Când vom începe să-L „sfințim” pe Hristos, Domnul nostru, în inimile noastre? Când vom arunca peste bord toate plăcerile lumești, interesele pământești care ne captivează și, poate, uneori, și presupusele noastre siguranțe, așa cum a făcut Petru, și vom avea încredere numai în Domnul? Să ne încurajăm reciproc să ducem o viață sfântă.

Tradus de la: [„Heilig leben ... und die Hindernisse, die sich dabei in den Weg stellen”](#)